

TOMÍK

Časopis turistických oddílů mládeže

ČERVEN 2022

Představujeme nováčky našeho spolku

Máme za sebou první oddílovou akci. Na Velký pátek jsme se prošli krásnou krajinou Koněprus u Berouna, zasoutěžili jsme si a cestou posbírali do košíčků spoustu velikonočních vajíček a dobrot. Na konec jsme si opekli pár špekáčků a upletli pomlázky. Těšíme se na další společné výlety.

*Markéta Dudkovičová,
TOM Vlčata, Beroun*

Moc nás těší, že vznikají nové oddíly tomíků! Držíme všem začínajícím a rozjíždějícím se oddílům palce a přejeme jim mnoho vydařených akcí, nadšené vedoucí a radostné děti.

(ústř)

foto: Milan Blšák

červen 2022

OBSAH

str. 4	Festival FUNTOM, Anežka Klabanová
str. 6	Rozhovory s hosty festivalu, Anežka Klabanová,
str. 7	Proč právě „turisták“, Irma Páleníková Pleskoty 2022, Zbyněk Báča
str. 9	Neobyčejná brigáda, David Hřivna
str. 10	Jarní výprava na hájenku, Monika Ticháčková
str. 11	Co se děje v Radovance, David Erlebach Dakoti ve 3D, Kateřina Hurtová
str. 12	Na plné obrátky!, Tomáš Fúsek
str. 13	Zálesák, žádný zelenáč, Jiří Černer
str. 14	Bílé místo na naší mapě, Vratislav Florian
str. 15	Vzhůru dolů, Vratislav Florian
str. 16	O putování Španělskem, Matěj Chour
str. 18	Lesní moudrost je životní moudrost, Josef Porsch
str. 19	Mikešovo nožobraní, Jiří Lukeš
str. 20	Konference KČT, Jiří Homolka
str. 21	Slevy pro tomíky a členy KČT, Zbyněk Báča,
str. 22	Pěšky pro zdraví, Jan Havelka
str. 24	Stopařská inspirace, Jiří Černer
str. 25	Co bylo, Tomáš Novotný
str. 26	Ohlasy
str. 27	Dakoti na Bosně, Václav Křepelák

Desítka nadšenců a jejich pomocníků ho připravila poblíž Svitav.
Tady jsou autentické ohlasy účastníků:

Největší radost jsem měl z mladých tomíků, kteří se s chutí a bojovým zápalem zúčastňovali workshopů, společných her a zábavy. Nepotřebovali k tomu žádný počítač, mobil, internet. Aniž si to uvědomovali, komunikovali jsme všichni „z očí do očí“, viděli jsme vzájemné reakce, obličej, gesta, formu projevu jeden druhého a mohli si o druhém udělat pravdivý obrázek o něm jako člověku. A to je to, co mně v dnešní době nejvíce chybí.

Vláda Hladík-Šéf,
TOM Alšák, Praha

Teď mi poradíte, jak mám vydržet do dalšího ročníku po tom, co:

- organizátoři byli naprosto skvělí
- program byl naplněn naprosto neopakovatelnými nápady
- lidé byli na sebe příjemní a seznámit se nebylo obtížné
- úsměv na každém kroku a k tomu večerní společné békání u ohně, kdy jsme se mladí i kmeti sehráli...
- každopádně nesmím zapomenout na jídelní procházku, protože...
A ten smrkový karamelový med? Ten byl prostě famózní!

Martin „Maťo“ Jung,
TOM N.A.L., Ostrava

*JAYA JAYA FUNTOM SHAMBO (ve volném překladu: Sláva a vítězství FunTOMovi)
Festival FunTOM? Prostě bombastikos! Nelze ho shrnout pár slovy. Je to událost, kterou musíte zažít. Hned po návratu z FunTOMu jsme se začali učit nové písničky a mantry na kytaru, sbírat bylinky a plánovat aktivity, pro které jste nás nadchli.*

Veronika a Lukáš Hodkovi,
TOM Klub lesní moudrosti, Roudnice nad Labem

Co jsem od festivalu očekávala? Týdny před ním mě dusila spousta povinností: blížící se zkouškové, tábor a chystání celotáborovky, práce. Doufala jsem, že tento prodloužený víkend prostě vypnu. A stalo se. Nejen, že jsem se na čtyři dny zbavila všech povinností, ale já jsem si FunTOM opravdu užila. Nejvíce se mi líbila Škola eskymáků. Eskymáka jsem dělala poprvé! A bavilo mě to. Budu vzpomínat na závod „Run or Die“, který orámovala silná bouřka.

Eliška „Elka“ Kuchařová,
TOM Sirius, Ostrava

Tak to vidíte. Stálo to za to. Za dva roky se bude (třeba) konat třetí funtomový ročník. Na ty první dva přijela necelá stovka tomíků všeho věku. A já se ptám s klasikem Cimrmanem: není to málo? Před prázdninami chceme tisknout dobré zprávy o dobrých akcích. FunTOM takovou byl.

Tomáš Novotný

Festival

Téměř stovka mladých vedoucích se sešla ve Svitavách u rybníku Rosnička na druhém ročníku tomického festivalu FunTOM. Od čtvrtka 19. do neděle 22. května měli připravený nabitý program. Posuďte sami!

Přes dvacet různých workshopů. Výroba barefoot sandálů, škola eskymáků, vrhání nožem a *boshurikeny**, lukostřelba, žonglování, značení turistických tras, grafický workshop, slackline, noční focení, jedlá procházka, rozdělování ohně třením dřev, bosá turistika, hra na *didgeridoo* a *handpany***, netradiční sporty, simulace scénky ze zdravotní péče, vaření na ohni a další a další. To všechno si tomíci mohli vyzkoušet na vlastní kůži.

Povídání Mikyho Škody o jeho začátcích cestování, podnikání a hledání lidského potenciálu. Přednáška o šetrnosti při táboření od Helči Škrdlíkové z Czech Zero Waste. Strhující skákací vystoupení od kluků ze Slack Show, české špičky ve

slackliningu. Večerní originální koncert Ondřeje Glogara, hráče na didgeridoo a handpan. A pořádné jančení při koncertu kapely Band-a-SKA. Veselá úvodní hra Prase v žitě, noční dobrodružství při hře Run or Die a nebo bojovka a stíhání záhadné FunTOM...ky.

Samozřejmě pro pohlazení na duši a odpočinek přijel na festival Kaski z Valmezu i se svou pojízdnou kavárnou Tucan a pro dobré jitřní nastartování vedl Věna Křepelák každý den ranní cvičení jógy. Účastníci odpočívali v hamakách, půjčovali si koloběžky, tandemová kola a nebo kanoe. Letošní novinkou byla téměř pravá finská sauna na břehu rybníku.

Z festivalu si každý odvezl plno nápadů a inspirace do oddílového života. Také se mezi sebou seznámila generace nastupujících vedoucích (od 16 let výše) z 25 oddílů z celé naší republiky. A to za to stojí!

Anežka Klabanová

* japonské vrhací zbraně

** **Didgeridoo** je dechový hudební nástroj australských domorodců. Je pravděpodobně nejstarším hudebním nástrojem lidstva. V Austrálii se vyrábí z dutých, termity prožraných kmínků eukalyptu.

** **Handpan** je kovový hudební nástroj připomínající UFO, na který se hraje rukama. Disponuje naprosto jedinečným zvukem, který u jiných nástrojů nenajdete. Dají se na něm vykouzlit krásné harmonické melodie podobné pianu, ale i drum and base rytmy.

Rozhovory s hosty festivalu

Lukáš Černý a Martin Koscielniak

Slack Show – slacklinisti

Jak nejvýš jste měli nataženou highline (popruh natažený ve výšce)?

LC: Čisté výšky to bylo asi 600 m a bylo to v Číně. Obtížnost se hodnotí hlavně podle délky, výška spíš ovlivňuje psychiku. Záleží ale také na expozici. Je rozdíl mezi chozením například v širokém údolí a nebo mezi dvěma skalními věžemi. Někdy se ale chodí i v zimě. Asi nejvíc jsem se bál na highline v Praze na Pankráci mezi věžáký (cca 120 m vysoko)-dole byli lidi, my byli v nejvyšším patře budovy a tak všechno... to jsem se opravdu bál.

Od kolika let děláte slacklining?

LC: Slackline dělám od 16 let, dostal jsem se k tomu přes lezení. Do té doby jsem se věnoval orientačnímu běhu a plavání. Před tím jsem zkoušel různé sporty, ale u lezení a slackline jsem vydržel 13 let a neplánuju to měnit. Na změnu už jsem starý.

Učíte děti chodit a skákat na „lajně“?

MK: Chce to velmi individuální přístup a vybavení. Učit se například trickline (skákaní na slackline) je o něco nebezpečnější než třeba parkour (skákaní přes překážky ve městě nebo v přírodě). Chce to trpělivost, protože malý progres přichází až za dlouhou dobu. Mám také pocit, že se děti bojí bolesti, bývají otláčené a odřené. Zkoušeli jsme vést takový kroužek a moc nám to nefungovalo.

Jezdili jste na tábory? Tábořili jste někdy takhle na louce?

LC: Chodil jsem od šesti let do pražského oddílu Mamuti (oddíl experimentální archeologie - pozn. redakce). Vyrůstal jsem sice v Praze, ale jsem rád, že jsem díky oddílu volný čas v Praze netrávil. Letní tábory jsme mívali dokonce čtyřtýdenní.

MK: Já jsem skaut ze Žďáru nad Sázavou. Znali jste před festivalem tomíky?

MK: Mám pocit, že vás znám díky základně u Třebíče. Jednou jsme si s oddílem právě půjčovali základnu v Dobré Vodě.

Ondřej Glogar

- hráč na didgeridoo a handpan

Dá se cestovat s handpanem?

Shandpanem cestuji všude. Byl jsem s ním i v Himalájích, až v 5000m nadmořské výšky. Procestoval jsem velký kus světa. Handpan váží 5-7 kg. Dá se nosit celkem pohodlně na zádech, vycpat ponožkami nebo vzít jako kabinové zavazadlo do letadla.

Je něco, co máš vždy v batohu? Používáš KPZku?

Vždycky mám u sebe nějaký hudební nástroj. A pak také švýcarský nožík. V dětství jsem měl „vytuněné“ KPZky, předháněli jsme se s kamarády, kdo bude mít menší. Já měl KPZku například v krabici od fotofilmu. Provázek, sirky, papírek, kůra, lihový podpalovač, sůl, cukr a všechno další se tam vešlo. KPZku mám stále, i když nyní má 4 kola.

Jezdil jsi někdy na tábory?

Celé dětství jsem jezdil na všechny typy táborů. Putovní, podsadové a hlavně vodácké tábory. Nyní mám zahradu a kousek louky, takže se alespoň tam snažím být často.

Miky Škoda

dobrodruh, hledač lidského potenciálu, životní extrémista

Zažil jsi táboření na louce?

Vyrostl jsem ve skautu, od sedmi let jsem jezdil každý rok na tábory. Jenom minulý rok jsem vynechal. Bylo to tím, že jsem pomáhal na jižní Moravě po tornádu a vybral jsem si tak čas na tábor.

Nosiš u sebe stále KPZku?

Nenosím. Vždycky ale mám u sebe v batohu něco na přespání, něco na zaplacení a flash disk. Pohybují se nyní spíše v rámci měst a přednáším. Jsem vždy připravený někde přespát. Před pár dny jsem byl v jižní Francii a ve Finsku a můj batoh vypadal úplně stejně, jako když ježu do Pardubic. Takže je to do určité míry moje KPZka.

Naopak možná je zajímavé to, co zapominám. Nejvíc mě v životě stály lžice a zubní kartáčky. Když ježu na výpravu, vždycky je dokupuju na poslední chvíli. Pastu na zuby ale nevozím nikdy, pasta totiž zuby nezachrání, tu tolik nehrotím.

Víš, co je to hořec?

Je to kytky a je například také symbolem Krkonošského národního parku.

Znal jsi tomíky už před FunTOMem?

Poprvé jsem se o tomících doslechl, když mi bylo 18 let. To jsme na vůdcovský skautský kurz využili tomickou základnu u Telče. Tehdáž jsem zjistil, že existuje i něco jiného než skauti.

rozhovor vedla

Anežka Klabanová

Proč právě „turisták“

Je to již čtvrtý měsíc, kdy se můj osmiletý syn Tobík stal členem oddílu. Filozofie turistického závodu a nadšení syna mě natolik ovlivnilo, že i já, byť sportovec jen duchem, jsem se rozhodla jeho první závod v Kohoutovicích uběhnout také.

Podpora paní Lenky Slabákové mě přesvědčila, že není opravdu čeho se bát a vše je o tom to zkusit a závod si jednoduše užít. Byť jsem byla budoucím průběhem závodu absolutně neznalá, celá trať mě jednoduše řečeno učarovala.

Pochopila jsem, že nejde jen o rychlost a „dobrou kondičku“, ale člověk musí opravdu přemýšlet, soustředit se a také, aby byl opravdu úspěšný, se nevyhnutelně vždy pečlivě připravovat. Je to přesně to, co jsem pro mého syna dlouho hledala a jsem nesmírně šťastná, že konečně našla!

Je velká legrace, když se hecujeme, kdo dřív zauzluje například lodní uzel, pozná známá místa naší krásné země nebo uhodne někdy více, někdy méně známou dřevinu. Dokážeme se u trénování někdy pořádně zasmát, ale taky pilujeme naši trpělivost a schopnost umět i prohrávat.

Jako obrovský benefit a moji vnitřní výhru vnímám, že se závodů účastní i moje pětiletá dcera Timejka, můj manžel a dokonce i náš pejsek Číro!

Díky turistickému závodu jsem pochopila jakou kapacitu paměti může mít i malé dítě, stačí jen, když ho aktivita baví.

Všem nadšencům turistického závodu přeji pevné zdraví a těšíme se, jak spolu zase v blízkých dnech vyběhneme!

*Irma Páleníková,
TOM Kometa, Brno*

Pleskot

Po tříleté pauze se na sokolském tábořišti Pleskoty, sešli tomíci nejen z Libereckého kraje. Název přesně vystihuje oblíbenost akce, která svým vřelým oslovila i další oddíly tomíků, které mají sídlo mimo Liberecký kraj a akce se pravidelně zúčastňují.

Celá akce spočívá v soutěžení zúčastněných oddílů, většinou v méně tradičních disciplínách, se kterými se zúčastnění tomíci setkají většinou jen na Pleskotech. Po dopoledních sportovních soutěžích, kde jde většinou o rychlé nohy a hbitost, přichází odpoledne na řadu velká bitva. Zde

se naopak musí uplatnit především taktické myšlení a dobře zvolená strategie.

Sobotní večer je pomyslným vyvrcholením celé akce. Těší se na něj nejen děti, ale i vedoucí. Ti se po večeri promění v šéfy pleskotského Casina. V nabídce je téměř všechno, co se dá vytvořit pomocí čtvrtky, fixů a lidské fantazie. Samozřejmě je i místní bar, do kterého se hráči chodí osvěžit, aby nabrali síly do dalších her. Pro ty, kterým v Casinu příliš brzo došly peníze, je připravena místní banka. Pokud hráč dokáže banku zaujmout zajímavou nabídkou, ta s ním sepíše úpis

a hráči vyplatí finanční obnos. Úpisy se na závěr večera draží a některé mají pro úspěšné dražitele opravdu velkou cenu. „Za majitele úpisu vezmu na našem táboře službu u kuchyně. Majiteli tohoto úpisu donesu ke svačině vlastnoručně usmažené palačinky. Majiteli úpisu přečtu na našem táboře před večerkou pohádku podle jeho výběru.“

To je výběr z těch nejoriginálnějších úpisů, o které se většinou strhne dražební šílensství. Po uzavření Casina následuje dražba cen, které věnoval Casinu, přesněji

účastníkům pořadatel. Většinou se jedná o sportovní a tábornické vybavení a dražba má vždy skvělou, ale hlavně veselou atmosféru.

Letošní Pleskoty byly bohužel díky pandemii posunuty o jeden rok. Setkání vedoucích a tradičních účastníků bylo o to srdečnější a loučení dojemnější. Velké díky patří všem účastníkům, kteří přispěli nejen skvělou náladou, ale i velkým kusem práce při závěrečném úklidu celého tábořiště.

Zbyněk Báča,
TOM Máci, Turnov

Neobyčejná brigáda

Když se náš oddíl v pátek dvacátého pátého března vydal vlakem na víkendovku, byla na všech zúčastněných patrná zvědavost a nadšení. Cílem naší oddílové akce byl totiž Nový Hrad u Blanska.

Tento hrad má v naší oddílové historii důležité místo. Právě zde se naši nejstarší vedoucí učili hrát pod vedením tehdejšího hlavního vedoucího Kuby oblíbenou hru našeho oddílu, Dračí doupě.

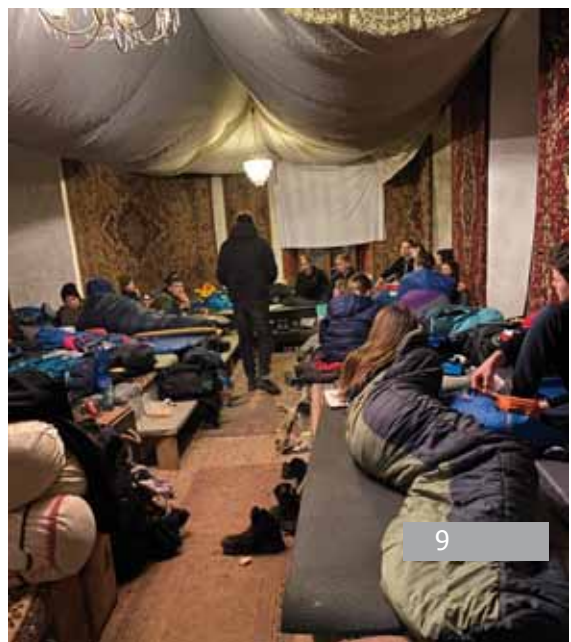
Když jsme v páteční podvečer dorazili na místo, již se stmívalo. Ubytovali jsme se v komnatě, která se nacházela v jedné z hradních věží. Ještě před tím, než jsme ulehli do spacáku, jsme se sešli u ohniště. Za doprovodu příjemného praskání ohně jsme se společně navečeřeli a sdělovali si naše nejsilnější zážitky za uplynulý týden.

Následující ráno jsme se nasnídali v nejvyšším patře jedné z hradních věží. Pobyt našeho oddílu byl u konce a my se vydali na cestu zpět, domů.

David Hřivna - Aligátor,
TOM Medvědí stopa, Holešov

V sobotu ráno se celý náš oddíl pod vedením majitele objektu Boba pustil do úklidu hradu. Protože práce bylo hodně, rozdělili jsme se do více pracovních skupin s jednotlivými úkoly, což bylo například zarovnávaní příjezdové cesty k mostu, který vedl přes příkop obepínající se kolem hradu, zastřižování popínavého břečtanu, shrabání spadlého listí nebo úklid nádvoří či kuchyně. Odměnou za tuto práci nám však byla pochvalná slova správce Boba a vynikající oběd připravený v hradní kuchyni. Celý den byl zakončen večerí v podobě opékání a hraním Dračího doupěte.

Jarní výprava na Hájenku

Byl poslední březnový víkend, v pátek odpoledne jsme se sešli v počtu asi 50 lidí u klubovny, abychom společně vyrazili vlakem směrem Kopřivnice. Cesta trvala necelé dvě hodiny, a tak už po tmě jsme dorazili do Kopřivnice, abychom se odtud vydali přibližně do 3 km vzdálené krásné hájenky v Janíkově sedle. Cesta vedla do pořádného kopce, takže jsme se zapotili, ale došli jsme všichni docela dobře.

V chatě se dole nacházela společenská místnost společně s jídelnou a kuchyní, nahoře byly dvě místnosti ke spaní, jedna velká, druhá menší. Děcka dostala pokyn, že „jedna matrace je určena pro dva lidi“, a za splnění této podmínky jsme se úplně všichni pohodlně vešli na postele a nikdo nemusel spát na zemi. A ještě k tomu jsme se v noci dobře zahřívali. Večer jsme ještě stihli večeři, kterou jsme si připravovali z domu a Bingo s Tygříkem pro mladší a Edukační kvíz s Dibem pro starší.

V sobotu ráno byl díky mladším klubům budíček už v 6 hodin, což ne všichni nesli s libostí, ale nic jiného nám nezbylo. Snídaně tedy byla rekordně brzo. A hned po ní jsme se rozdělili do týmů Červe-

ných a Modrých, kteří se odpoledne měli utkat ve velké bitvě. Příprava na bitvu probíhala celé dopoledne, postupně jsme si všichni vyrobili vlastní štíty a hadráky. A protože se nám blíží i turistický závod v Bohumíně, Medvěd připravil jeho menší verzi, kterou si všichni ještě stihli do oběda odběhnout.

V rámci něj děti odpovídali na otázky ohledně topografických značek, stromů, rostlin, kulturně zajímavých objektů. A museli absolvovat různá stanoviště – např. lanovou lávku, plížení, odhad vzdálenosti, orientace mapy, azimut, uzly. Dětem dal závod zabrat, protože trasa byla vedená kopcovitým terénem. Po celé dopoledne připravoval Marcel výborný oběd, konkrétně kuře na paprice, které by určitě ocenila i naše skvělá táborová kuchařka Iva. K obědu přispěl i Tomův tatínek a Polďa, kteří zajistili, aby ten největší oddílový hrnec byl přivezen z klubovny až na hájenku, protože bez něj by jídlo asi nebylo.

Po obědku byla krátká pauza a pak už jsme popadli své štíty a hadráky a vydali se směrem ke zřícenině Šostýn, kde se měla odehrát naše bitva. A bitva to skutečně byla, oba týmy se rvaly jako lvi, o čem svědčí i Dibův vymknutý kotník, propocená trika, špinavé všechno, rozbité štíty a nedostatek dechu. Na výsledky jsme si však museli počkat, až Marcel vše vyhodnotí. A protože jsme byli fakt zpocení a špinaví, tak jsme rovnou dál pokračovali do bazénu, kde jsme se pořádně očachali, vyvířivkovali, vysaunovali. Ale především plno z nás si mohlo po delší době splnit bobříka plavce a také úkol do desítky – podplavat bazén na šířku. Ale to už bylo docela pozdě, a tak jsme strávili v bazénu jen hodinku a vydali se opět do toho stejného kopce na chatu za večerí. Tu pro nás připravila Lucka a Tom, a tak jsme se do ní

pustili opravdu s vervou, protože hlad byl velký. Po večeri už hodně z nás odpadlo a šlo rovnou spát, spíše starší pak ještě dole zpívali a hráli na kytaru.

Nedělní dopoledne se neslo v duchu vyhlášení výsledků a předávání bobříků. Bojovku těsně vyhrál tým Červených a turistický závod opanoval klan Bernardů. Kačka v kategorii 13 a výše, Kryštof v kategorii 11 – 12 let, Bobina do 10 let, z nováčků byl nejlepší Matouš. Tito všichni a řada dalších na 2. a 3. místech si tak vybojovali nominaci za náš oddíl na turistický závod do Bohumína. Holky-vedoucí měly pro všechny nachystány super veselé zábavné hry a zatímco jiní uklízeli chalupu, si všichni pochutnali na špenátovém burku, nabrali si svačinu, nabalili vlek materiálem a batohy a mohlo se vyrazit lesem na nedalekou Bezručovu vyhlídku, odkud je nádherný výhled na Kopřivnici. Stejně jako v pátek a sobotu, sluníčko nás hrálo a hlásilo "jsem tady a se mnou taky jaro". Bohužel i hodně sucho!

Byla to báječná trojdenka, na kterou se hned tak nezapomene! Jistě o ní někdo napíše do kroniky!

Monika Ticháčková-Tygřík,
TOM Kadao, Opava

Co se děje v Radovance

Liberecká Radovánka na začátku nového roku uspořádala víkendové předtábové školení pro více jak 30 pracovníků na základně ve Sloupu.

V březnu jsme uspořádali víkendovku pro děti ve Ždírci a v dubnu v Janově nad Nisou. Akcí se účastnilo na pět desítek osob. Stihli jsme proškolit 4 nové zdravotníky na akreditovaném kurzu ČČK.

Po dlouhé době jsme startovali na turistickém závodě – děti i vedoucí si zkusili závod v Lovosicích. V půlce května jsme se zapojili do tradiční akce – rozdávání kytiček v rámci Českého dne proti rakovině. Vybrali jsme přes 40 000 Kč! A protože nám není lhostejný osud na Ukrajině, uvolnili jsme z vlastních prostředků finance na nákup zdravotnického materiálu.

V tomto školním roce nás ještě čeká závěrečná červnová víkendovka a týden na to interní školení pro dvě desítky našich instruktorů. Finále je tábor – přes 90 dětí a na tři desítky personálu vyjede poslední dva srpnové týdny do Vlastějovic.

David Erlebach,
TOM Radovánka, Liberec

DAKOTI VE 3D

Již několik měsíců mají Dakoti nového člena oddílu. Velikostí by spadal mezi piDiDakoty, ale výkonem by byl kandidátem na posty nejvyšší.

Jedná se o 3D mini-tiskárnu, kterou jsme získali díky programu „Průša pro školy“. Pro většinu z nás to bylo vůbec první setkání s touto technologií.

Projekt jsme pojali jako velkou výzvu, do které jsme se s nadšením pustili. Během krátké doby si dva vedoucí osvojili obsluhu tiskárny a postupně zasvěcují do 3D tisku především starší členy oddílu. Naučili je pracovat v jednoduchém modelovacím programu TINKERCAD, ve kterém je možné vytvořit zajímavé i velmi složité vypadající objekty.

A tak se u nás tiskne téměř nepřetržitě – vytiskli jsme již několik her, hlavolamů, map a postaviček z oblíbených komiksových seriálů. Nápadů na výrobu máme ještě mnoho a 3D tisku se budeme věnovat v oddíle i nadále.

Kateřina Hurtová,
TOM Dakoti, Česká Lípa

Na plné obrátky!

Turistický závod patří k fenoménům pohybových aktivit, kterou může provozovat úplně každý. To u jiných sportů není úplně běžné. Organizačně pořádání jednotlivých závodů na všech výkonnostních úrovních zajišťují především tomíci, neplatí to však o samotných účastnících.

Do závodů se hlásí a účastní celá řada jiných organizací, ať už jsou to junáci, pionýři, sportovní kluby, základní školy a také jednotlivci bez jakékoli příslušnosti. Ti především na soutěžích té nižší úrovně, na závodech pro veřejnost, při školních soutěžích nebo na oblastních kolech. Dalším stupněm už jsou České poháry, tam už to je mazec, jak při samotné organizaci a přípravě i co do sportovních výkonů. Tam nás trochu přibrzdil ten stále se vracející covid s nepopulárními pandemickými omezeními a téměř dva roky se velké závody neuskutečnily. **Letos se však sezona rozjela již od jarních krajských kol a bez omezení probíhají také celorepublikové České poháry.** Máme za sebou již tři a součet přihlášených závodníků, kteří se jich zúčastnili, překonal sedm stovek. K tomu se ještě běžel první letošní mistrovský závod v supersprintu, kde startovalo 161 závodníků.

Všem organizátorům z Kralup nad Vltavou, Brna a Dětmovic patří velké poděkování, protože ukočirovat tak velkou masu lidí, především dětí a mládeže, není vůbec jednoduché. Považte dvěstěpadesát závodníků, k tomu stopadesát vedoucích, doprovodu, organizátorů, rozhodčích a jsme na čtyřech stovkách. A to už je tak velká akce na koordinaci, že si opravdu zaslouží pochvalu. Největší problémy pořadatelům činí zajistit účastníkům především ubytování a sociální zázemí. Ve školách je to stále těžší a těžší, ne snad proto, že by nebyl zájem něco pořádat, ale obavy hygienické, všude kódování alarmy, drahé

technické vybavení učeben a ten výčet by mohl dlouho pokračovat. Přesto všechno se závodí dál a závodit se bude, proto ten fenomén. Drží nás pohromadě kamarádství, které se jinde už pomalu vytrácí. Proto si přejme, abychom všechna úskalí organizační, závodnická i osobní překonávali a především si chvíle přátelských setkání co nejvíce užívali.

Do konce roku nás čekají zejména závody ty mistrovské, MČR jednotlivců, MČR štafet, MČR smíšených dvojic a longu a také mezinárodní mistrovství, které pro letošní rok organizačně připadly na českou stranu. O prázdninách i po nich si ti méně zdatní a nebo začínající závodníci mohou najít svůj turistický závod pro veřejnost a přichází, sledujte www.turisticky-zavod.cz, Facebook a Instagram.

*Text a foto: Tomáš Fúsek,
TOM Stopaři, Mikulášovice*

Zálesák, žádný zelenáč

Dne, kdy se s tomíky vydám na naši zálesáckou výpravu, jsem se nemohl dočkat. O to větší radost jsem měl, že se právě této dlouhé měsíce očekávané výpravy zúčastnilo i několik nováčků, pro které je to příslib mnoha dobrodružných nedělních oddílových podniků.

Počasí se nám už jarně ustálilo a my jsme se mohli vydat do lesa se zálesáckou tematikou v hlavě vedoucího. Když jsem vyhlášoval na schůzce tuto výpravu a zmínil jsem, že tomíci mají být vybaveni pro prožití jedné noci v přírodě, byl jsem zasypan mnoha otázkami.

Tomíci, netušíce co je v neděli čeká, skutečně s bagáží dorazili. Batohy na záda, někdo kolečko, někdo hrábě, lopatu, pily a také naši přenosnou síť na volejbal. A hurá na zálesáckou výpravu. Neměl bych opomenout, že než jsme se na výpravu vydali, ukázal jsem všem, do čeho se dříve dokázali zabalit trampové. Prohlédli si usárnu i teletinu. No a já si zabalil jen deku. Byla to tedy jen deka bez rumu, ale navodit tu správnou atmosféru trampské – zálesácké výpravy dokázala.

Na výpravě jsme měli jeden důležitý cíl, a tím byla úcta a respekt k tábořišti a jeho tradicím. V lese nad Jirkovem je takových tradičních tábořišť několik. Nejsou tedy přímo trampské, ale historii mají. Na jednom z nich jsme se zastavili, shodili bagáž a posadili se u ohniště „takytáborníků“ – jak některou skupinu osob nazýval již J. Foglar. Řekli jsme si něco málo o počátcích trampingu v Čechách, o trampských osadách a jejich šerifech. Šerif byl vůdcem osady.

Vyčistili jsme ohniště od přebytečného popela a upravili v něm kameny. Tím jsme tábořišti projevili naši úctu.

Správný tramp tábořiště nikdy nepouští bez připraveného dřeva pro nově přichozí kamarády. Tuto zásadu s tomíky

doдрžujeme pokaždé, když opouštíme jakoukoli chalupu nebo tábořiště. A tak tomíci, poučení jaké dřevo z lesa si smějí odnést, byli vysláni na sběr. Pak jsme za zvuku řezaného dříví naše nové pily pokřtili prací.

Takto jsme upravili toho dne ještě jedno tábořiště o kousek dál. U druhého tábořiště jsme postavili přístřešek a natáhli naši volejbalovou síť. A tomíci poznali co znamená sousloví Po práci, legraci.

Do úpravy ohnišť jsme se pustili ze dvou důvodů. Jednak proto, že upravené ohniště je vizitkou slušného zálesáka či trampa, ale i pro zvelebení hezkých míst nedaleko našeho města. Vždyť k ohni usedáme pro odpočinek a posezení s kamarády, proč tedy tábořiště ponechávat v nepořádku. Nebudeme je rušit, neboť by si lidé vytvářeli stejně nová. A tak je s úctou upravíme a ponecháme v lepším stavu dalšímu použití.

Tomíky tahle práce skutečně nadchla. Dýchla na ně vůně dále a dobrodružných výprav.

*Jiří Černer - Červenáček,
TOM Stopaři, Jirkov*

Bílé místo na naší mapě

O některých místech nemáte ani tušení, že existují. Takovým místem bylo pro nás i území na okraji Brd, kde mají tomíci možnost **obývat pravou trempskou chatu, již vylepšenou zavedením elektřiny.**

Vlakové spojení do Malé Hraštic moc možností nenabízí. Z Prahy pro nás jeden odpolední spoj a potom až noční spojení. Dvanáctiminutová doba pro přestup se jevila jako dostatečná, ale s každou minutou, kterou náš rychlík nabíral, se naděje na přestup zmenšovala...nakonec nám musely stačit čtyři minuty. V motoráčku na Dobříš byla již pohoda.

Ze zastávky Malá Hraštice jsme pokračovali přesně podle plánu. Podařilo se námodemknout bránu a po chvíli i chatu, která má opravdu speciální otevírací mechanismus. Výhodou oploceného pozemku určitě je, že nemusíte pro dříví chodit nikam daleko, neboť jej máte vlastně u nosu. Je tam opravdu spousta suchých klacků, větví, kůry, takže jsme většinu narezaných špalků ušetřili. Systém „kadi-budka s kbelíkem“ jsme pochopili až na místě. Vodu ze studny se nám načerpat nepodařilo...čerpadlo běželo a nic. Naštěstí jsme měli pitné vody dost a pro nezbytnou hygienu jsme měli dezinfekci na

ruce (tu si s sebou jistě přibalte). Postavili jsme několik stanů a rozdělali oheň. Krásná. Kytary, táborák, burty, karty...prostě pohoda. Jak se víc a víc stmívalo, tak se víc a víc ochlazovalo. Ze spaní venku nakonec nebylo nic. Nad ránem vylezl teploměr jen na pět stupňů. I mně bylo chladno...praskající oheň s vidinou tepla vylákal děti ze stanů. Čepice byla velmi vhodným doplňkem výbavy.

Po snídani jsme opět vyrazili k vlakové zastávce a svezli se do Staré Huti, kde jsme v místním konzumu doplnili zásoby pitné vody. Naším cílem byla Strž ve Staré Huti s Památníkem Karla Čapka. Po jeho prohlídce jsme pokračovali přes Koží Hory (pozor, to je jen název vísky) do Nového Knína, kde jsme chtěli navštívit Muzeum zlata.

Vedrem a několika kilometrovým pochodem vyčerpaní tomíci se dožadovali (slíbeného) teplého oběda. Zapadli jsme tedy do první „knaipy“ na náměstí, kde nevábně vypadající vrchní nejdříve vykratal jídla, která už nemají. Když řekl, že se za chvíli vrátí, tak jsme se všichni potichu vytratili.

V restauraci Na Merendě nás přijali jinak a jejich „smažák“ a řízek, doslova „jaký svět neviděl“ byly bezkonkurenční. Rádně jsme se tedy posilnili a pak navštívili zdejší Muzeum zlata. Po takovém obědu se už nikomu nechtělo nikam chodit, proto jsme využili spojení linkového autobusu zpět do naší Malé Hraštic. Když jsem řidiči „nameldoval“ složení naší skupiny pro vydání jízdenek, řekl jen „Dejte mi padesátku a běžte...“

Byla sobota a začínala filipojakubská noc. Dohrávala se celodenní hra, kterou pro nás připravila Jíta. Z přírodnin si děti vyrobily několik čarodějnic, hrálo se na kytary, zpívali jsme a vyprávěli strašidelné příběhy. Na chladnou noc už jsme se připravili, ráno si už nikdo nestěžoval.

V neděli jsme zabalili stany, uklidili chatu i okolí a vydali se na Královu stolic, což je nejbližší nejvyšší vrchol (pravda, má jen 413 m.n.m.). Potom jsme se

šli na zastávku Mokrovraty (tak se opravdu ta vesnička jmenuje), odkud jsme jeli vlakem přes Prahu domů. Chata v Malé Hraštic je ve foglarovském duchu, ale vylepšená zavedenou elektřinou. Jedna malá místnost na spaní, asi tak pro čtyři lidičky, další by se asi vešli do podkrovička. V obytné místnosti je ještě gaučík, kde se dá taky spát. Na prosklené verandě jsou křesílka a stůl, které jsme si vyndali ven. Našli jsme zde i kytaru, která byla po naladění hratelná.

Místa na stany si musíte nejdříve vyčistit a vysbírat klacíky, ale vyplatí se to. Díky oplocenému pozemku je zde spousta dřeva na táborák. Nevím, jestli bychom zpěvem a hovorem nerušili osazenstvo vedlejší chaty. Za nás tam nikdo nebyl. Jinak mohu toto místo jistě doporučit všem, kteří hledají romantiku. A nezapomeňte, že pro zamykání srubu platí opačný postup než pro odemykání.

Vratislav Florián – Hroch,
TOM Klub lesní moudrosti,
Roudnice nad Labem

Vydejte se s námi na výlet do královského horního města – Jílového u Prahy.

Jílové vzniklo sloučením hornických osad, jejichž počátky jsou spojovány se získáváním zlata. Listina přesného založení se nedochovala. Víme ale, že městečko ve 13. století již existovalo. Až doba vlády Karla IV. byla pro město velice šetrná. Byl to právě Karel IV., který vydal privilegium, jímž potvrdil Jílové kolem roku 1350 jako královské město a obdaroval ho řadou městských práv a výsad...

Zlato přilákalo do Jílového i známého alchymistu Edwarda Kelleyho, který se vetřel do přízně císaře Rudolfa II. kolem roku 1590 a skouplil zde řadu domů, mezi nimi i dům Mince – sídlo dnešního Regionálního muzea.

S těžbou a zpracováním zlata souvisí hlavní zaměření muzea. Jeho součástí je geologická a mineralogická sbírka. Velmi zajímavá je i 3D prohlídka zaniklého středověkého města Sekanka nad soutokem Sázavy s Vltavou. Mimořádná je také expozice dějin trampingu v Čechách a především právě v Posázaví a na Vltavě, kde vznikaly nejstarší trampské osady.

Nejzábavnější bylo ale zaručené hrabání či hledání malých valounků zlata v hromadě štěrku a skvělou atrakcí bylo i rýžování zlata na nádvoří muzea.

Pokračovali jsme dále naučnou stezkou Jílovské zlaté doly přes rozhlednu Pepř až ke štolám svatého Josefa a svatého Antonína Paduánského. Prohlídka těchto dvou historických štol byla jistě tím nejobdivuhodnějším cílem dnešní výpravy. Vyfasovali jsme přilby, elektrické svítilny, pláště – abychom se prý neumazali od sazí ve štolách. Teprve v průběhu prohlídky jsme se dozvěděli, že se ve štolách rozdělávaly ohně, aby se narušila struktura skály, čímž se lépe dobývala zlatá žíla, proto jsou některé úseky již nepřístupné.

Chvilími jsem si myslel, že tyto trasy nemohl schválit normální člověk. Většinou jsme prolézali úzkými chodbami, shrbeni a helmou „brnkali“ o skálu. Vrcholem bylo lezení po osmi žebřících vzhůru za neustálého „šimrání“ skály na zádech. Chvilími jsem

Vzhůru dolů!

musel na tom žebříku ležet, abych prolezl. Dětem se to samozřejmě velmi líbilo.

Cestou jsme obdivovali železniční viadukt v Žampachu přes kocourskou rokli, který je údajně nejvyšším železničním viaduktem v Evropě. Výlet jsme ukončili na nádraží v Jílovém, odkud jsme jeli domů.

Vratislav Florián – Hroch,
TOM Klub lesní moudrosti,
Roudnice nad Labem,

O putování Španělskem

Chrápající spolunocležníci, na nohách puchýře a věčně mokré ponožky a propocená trička vlající z batohu s mušlí. Ale také dechberoucí výhledy z kopců na oceán, romantické stezky mezi vinicemi a uklidňující samota na cestě. A večer? Živá posezení v domácké společnosti bodrých, usměvavých Španělů a poutníků z různých částí světa. To je Camino del Norte, severní varianta Svatojakubské cesty.

Pokud potřebujete na chvíli vydechnout, změnit prostředí a vidět zas jiný kousek světa s batohem na zádech, je pro vás cesta mušle sv. Jakuba (Pouť do Santiaga) skvělou volbou. Zvláště pro oddílové vedoucí a organizátory všeho druhu je velmi příjemné změnit schéma – neplánovat, nezajišťovat itinerář cesty pro všechny účastníky, program... Prostě se jen vydat na cestu a jít si pročistit hlavu a myšlenky.

Měl jsem to letos podobně. Bylo potřeba na chvíli vypnout a po rychlém zkoumání evropských trailů padla volba právě na cestu na Santiago. Konkrétně na její

severní variantu (je i portugalská, francouzská, aj.). Ta je sice udávána pro svou kopcovitost jako maličko náročnější, je ale o to pestřejší a hlavně méně frekventovaná. Vše se potvrdilo. Kombinace kopečků s eukalyptovými lesy, pasoucími se oslíky, románskými kostely a cestou, po které vás jistě vedou žluté šipky a značky s mušlí jako symbolem poutě, působí na člověka blahodárně. A náročnost není nijak závratná, což dokazují poutníci různých kategorií věku, fyzických fondů, ale svorně dobré nálady. Lze jít denně 60, 30, ale třeba i jen 10 kilometrů od jednoho hostelu pro „peregrinos“ k tomu dalšímu.

Popisů cesty je na internetu i v průvodcích mnoho, tyto řádky budiž pouze inspirací a spikleneckým mrknutím, že je vždy čas si najít a ulovit pár dní pro sebe. **Z takovýchto cest a nápadů na nich nalezených můžete čerpat nejen vy, ale i oddíl další inspiraci a nápady.**

Za mne tedy místo popisu trasy jen rychlá doporučení a postřehy:

■ Kdo balí „nalehko“ balí nejlépe! Je toho potřeba opravdu málo, co vám bude chybět, lze snadno v městech dokoupit.

■ Nepostradatelná výbava – klobouk, sluneční brýle, camel bag, dvojce ponožky v lehkých běžeckých botách, balíček náplastí na puchýře, hůlky, odepínací kalhoty, merino oblečení, podsedák na zastávky nebo i špunty do uší do nocí v hostelu... Tohle vše má svůj mnoha letý a kilometrů ověřený důvod a věřte, že výše uvedené věci v daný čas velmi oceníte.

■ Užijte si svůj volný čas! Kdo chodí rád sám, můžete si do telefonu stáhnout audioknihy. Kdo rád přemýšlí, pořídte si hezký bloček na poznámky, myšlenky a

drobné malování, kdo rád komunikujete, kupte si španělsko-český slovník a zkoušejte své lingvistické schopnosti, Španěl to ocení. Hlavně si ten čas opravdu a za sebe užijte.

■ Neváhejte a jeďte! Nemusíte jít měsíc, stačí třeba jen týden a můžete se sem další léta vracet. Jsou to jen dva lety z Prahy, není třeba nic než pas, kreditní karta a dobré boty. Cesta na Santiago je takřka za rohem.

Čeká tam na vás mnoho zajímavých spolupoutníků z celého světa, malebná krajina a třeba i tolik hledaný klid na vlastní myšlenky a únik z pracovních dní, od povinností a shonu. Právě zde určitě platí, že cesta je cíl a tahle severní je určitě jedna z nejkouzelnějších. Doporučuji!

Buen camino!

*Matěj Chour,
TOM Veverk,
Brandýs nad Labem*

Přičiňme k tomuto zdařilému pozvání ještě drobnou glosu. Výbornou literární inspirací pro cestu je vyprávění – cestopis Aleny Ježkové *Poutnice-Tři cesty do Santiaga*.

Vyšlo v nakladatelství Tichá srdce v roce 2018.

(ton)

Lesní moudrost je životní moudrost

Jsou různé cesty k životní moudrosti. Hodně z nich už bylo prozkoumáno a prožito lidmi před námi. Mám na mysli takové osobnosti jako Ježíš nebo Buddha anebo zrovna váš děda. Mně se v životě přihodila cesta woodcrafterská. Ačkoli již nejsem tak aktivním členem jako dříve, zjišťuji, jak se woodcraft hluboce promítl do mého života. O tohle poznání bych se s vámi rád podělil – krátkou úvahou a třeba i cvičením, jejichž cílem bude naše společné zastavení. Výzva naší doby totiž není jak zrychlit, ale jak zpomalit.

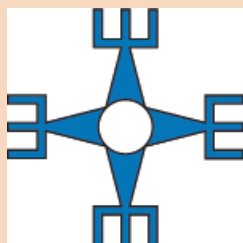

Lesní moudrost (woodcraft) je životní moudrost, uváděl zakladatel Ernest Thompson Seton. Jde o výchovné hnutí (otevřené jednotlivcům i komunitám), které vede člověka k tomu, aby harmonicky rozvíjel své tělo a ducha a dosahoval vysoké lidské úrovně, jejíž součástí je služba světu. Sám cítím, že woodcraft pomáhá člověku objevovat dary, které má předávat světu a velmi dobře se shoduje s myšlenkou soulcraftu.

Přečtěte si o tom více a praktikujte to: o lesní moudrosti Kolektiv autorů: Kmenové zřízení; o soulcraftu a práci s duší Plotkin, B.: Soulcraft – síla duše.

Každá cesta k umění žít (a tedy k životní moudrosti) má svá pravidla. Ta woodcrafterská jsou shrnuta v obrazu čtyřnásobného zákona, inspirovaného mimo jiné pískovými kresbami indiánů kmene Navaho.

Má následující symbolický výklad: středový kruh je symbolem Velkého Ducha. Z něj vedou čtyři rovnocenné cesty – těla, mysli, ducha a služby. Cílem cest jsou čtyři světla – krása, pravda, síla a láska. Z každého světla vycházejí tři paprsky, jež dohromady vytvářejí celkem dvanáct zákonů lesní moudrosti. Dá se na to dívat i opačně: rozvojem jednotlivých zákonů v člověku se člověk dostává k Velkému Duchu, protože v něm se vše, co se člověk naučil, spojuje.

Vytvořit si vztah k něčemu, co nás přesahuje, je znakem dospělosti. Dnes mnozí lidé něco přesahujícího, duchovního, zažívají v záblescích – nádherný dech beroucí

výhled; hluboké setkání, které vám vezme dech; závažné vyřešení komplikované situace. Tyto zážitky lidi osloví, ale nezapadnou do vztahu, protože ten není vytvořen. Duchovní zážitky jsou vždycky povznášející, protože nám dodávají nadhled, vyšší kontext a plán.

Lesní moudrost mě naučila vidět božské v rozkvétající jabloni, v pohybu větví ve větru, v lidském úsměvu. Taková nádhra! Tomu přístupu se ve woodcraftu (i jinde) učíme jako děti nebo dospívající, když nám někdo moudrý otevře oči, proč květinu raději nechat růst a netrhat. Tolik energie ta sedmikráska vynaložila na růst a květ!

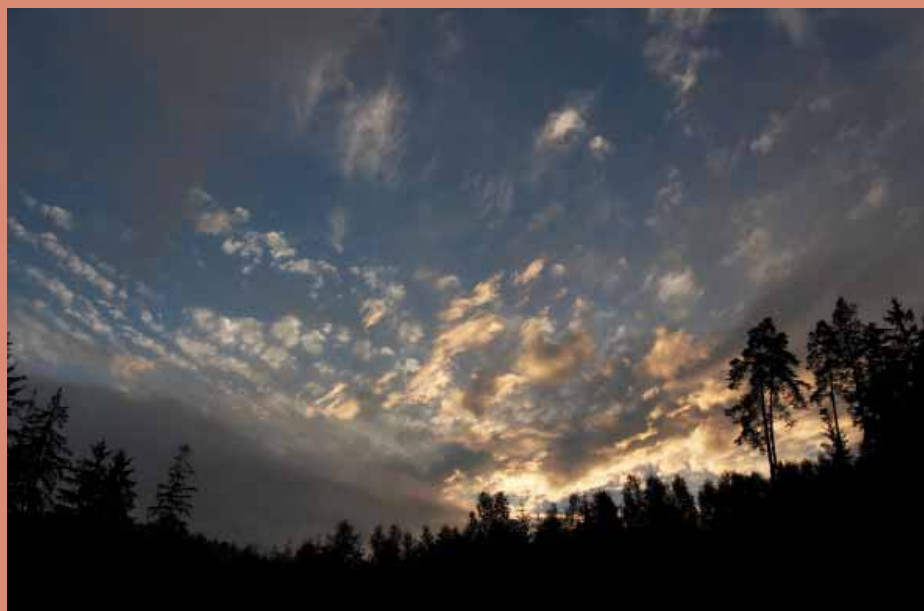
Woodcraft vytváří vztah k něčemu, co nás přesahuje, množstvím obřadů, oslovujících Velkého Ducha. Potní chýše, dýmkový obřad, dávání jména, sněm... Lesní moudrost mi ukázala, že něco většího, než jsme my, existuje, ale že vztah, pojmenování a cestu k Tomu si mám vybrat sám.

Jak to máte vy ve vztahu k duchovnímu světu? Odmítnuto, otevřeno, vyřešeno? A kde a kdy máte nejbližší příležitost ten vztah zažít? A jak jej můžete podpořit?

Navrhuji cvičení, které provádím každé ráno. Uvádí mne do klidu a souladu. Je to modlitba za všechny potřebné a za všechny živé bytosti. „Velký Duchu, děkuji ti za ... (život, který mám...) a modlím se za ... (a zde dosazuji jména všech konkrétních lidí z mého okolí, kteří aktuálně něco řeší a potřebují podporu). Jako všechno v osobním rozvoji, i modlitba vyžaduje opakované praktikování, aby vycházela přímo ze srdce. Trénink je zpočátku rutina, divadlo, nucení, ale postupem času to, co trénujete, půjde přirozeně.

Přečtěte si o tom více a praktikujte to: o duchovním růstu a druhé polovině života Rohr, R.: Pád vzhůru; o woodcrafterských obřadech Kolektiv autorů: Kmenové zřízení; o efektivním zavádění všeho co chci mít v životě Clear, J.: Atomové návyky.

Josef Porsch – Ablákela,
ablakela@gmail.com

Mikešovo nožobraní

...řízný a vostrý občasník o nožích určený všem nožomilům

Otter 143

Když jsem před dvěma roky psal o španělském noži Joker Carbono, zmínil jsem se o podobném noži od firmy Otter z německého Solingenu. Jde o dalšího zástupce z kategorie selských nožů. Tyto jednoduché nože obvykle vyrobené z v místě běžně dostupných materiálů měly za úkol posloužit při přípravě svačiny během prací na poli, či v lese. Při pracích okolo domu pak třeba ke stažení a vykuchání například králíka či jiného menšího zvířete.

Ted' k noži samotnému. Čepel se zaoblenou špičkou a rovným hřbetem má plochý klínový výbrus s fazetou. Zhotovena je stejně jako hřbetní pružina a příložky z uhlíkové oceli. Střenky, nanýtované na příložkách, jsou z dubového dřeva. V zadní části střenky je skrz tělo nože vyvrtaný otvor k provlečení jistící šňůrky k zajištění nože před ztracením. Čep, kolem kterého se čepel otáčí, je rozkýtný a pod hlavičkami nýtů se nacházejí mosazné podložky. Velikostí i materiálem jde o nůž vhodný spíše do ruky dospívajícího či dospělého člověka, ochotného se o nůž patřičně starat. Jednou z odměn za péči je pak příjemný pocit při sevření nože v ruce.

Jedinou úpravou, kterou jsem musel po vybalení nože provést, bylo sražení hran na vnitřních stranách příložek. Zůstaly na nich ořepky vzniklé při slícování dřevěných střenek a příložek na brusce. Při samotném používání se pak již žádná negativa neobjevila. Krájení krajíce chleba z pecny probíhá hladce díky opravdu rezivému ostří. Oloupání a nakrájení cibule na jemné kostičky bylo dílem okamžiku. Při porcování syrového kuřete jsem během oddělování prsou od skeletu ocenil oblé ostří u špičky. Krájení mrkve se oběšlo bez nejmenších náznaků rozlamování

děleného materiálu. Příprava ježka k rozdělání ohně opět připomínala spíše rekreaci, než nějakou práci.

Materiál čepel: uhlíková ocel C 75

Cena pořizovaného nože byla 1680 Kč, dají se pořídit mírně levněji i draž. V době nákupu však byl k mání jen v jednom z tuzemských internetových obchodů.

Jiří Lukeš-Mikeš

Míry a váhy:

Délka rukojeti:	115 mm
Délka čepel:	95 mm
Celková délka:	210 mm
Šířka čepel:	26 mm
Tloušťka čepel:	3 mm

Volební konference KČT

Vážení turističtí přátelé.

Ve dnech 26.-27.3.2022 se konala v Praze celostátní dvoudenní volební konference KČT. Na této konferenci jsem byl zvolen předsedou KČT.

Před svojí volbou jsem sdělil volitelům, že mám-li převzít odpovědnost za další směřování klubu, chci, aby mými nejbližšími spolupracovníky a kolegy byli dlouholetí členové KČT Ing. Ladislav Macka a Ing. Ladislav Jirásko, a to ve funkci místopředsedů. Zdůvodnil jsem to tím, že klub

potřebuje mít ve vedení dva zkušené manažery, kteří ve své dosavadní občanské praxi pracovali v oblasti marketingu a finančních operací. Právě takové vlastnosti mají oba jmenovaní; první pracoval celý život ve finančnictví, řadu let ve funkci generálního ředitele Českomoravské záruční a rozvojové banky; druhý založil před více než 20 lety úspěšnou cestovní kancelář, později vydavatelství (mj. vydává časopis Turista) a prodejnu map, a posléze založil mnohatisícovou sekci ŐEAV (Alpenverein) v ČR, která se úspěšně rozvíjí.

Oba jmenovaní byli na základě mého přání zvoleni do funkcí místopředsedů KČT. Ostatní zvolené čtyři členy vedení znám z jejich dosavadní činnosti v KČT jako zkušené funkcionáře a hlavně srdcáře. Jsem přesvědčen, že se mi s nimi bude dobře spolupracovat; dva z nich Zdeněk Cabalka a Rostislav Kašovský byli i v minulém vedení KČT, Zdeněk Cabalka dokon-

ce na pozici místopředsedy klubu. Tím je zaručena určitá kontinuita v práci vedení. Velmi mne potěšilo, že konference vyslyšela i další mé přání, aby se do vedení klubu opět dostaly ženy, a to Hana Slabáková a Iveta Klemešová. Jejich zkušenost s prací v klubu, a to jak na ústřední, tak oblastní úrovni, bude jistě přínosem. Tři ze sedmi členů nového vedení KČT jsou bývalí nebo současní vedoucí TOM, z nichž dva pracovali dlouhá léta v předsednictvu Asociace TOM, já 19 let také na pozici místopředsedy Asociace TOM.

Celý náš tým nového vedení chce, aby KČT měl postavení, jaké mu patří, a to zejména v oblastech:

- představení klubu jako významného, pro českou společnost velmi potřebného subjektu, který rozvíjí turistiku jak ve smyslu pohybové aktivity, tak i ve smyslu poznávání přírody, krajiny a historie naší vlasti i okolního světa.

Z ČINNOSTI

Klubu českých
turistů

- udržování a rozvíjení našeho národních bohatství-turistického značení, jehož je klub garantem a zvýšit jeho právní ochranu
- udržování a rozvíjení našich turistických chat, které jsou nezbytnou součástí turistického ruchu v ČR
- uplatnění potenciálu, který má klub při výchově mládeže k pobytu v přírodě, a získání schopnosti života v kolektivu
- rozvíjení aktivit pro rodiče s dětmi; je

to záruka výchovy našich turistických pokračovatelů

- nabídka životního programu pro seniory a opuštěně žijící občany. Nabídka pro ně odpovídajících programů v turistickém kolektivu, které jim nejen zpříjemní život, ale dá i možnost uplatnění jejich zkušeností a znalostí ve prospěch ostatních
- intenzivnější rozvíjení spolupráce s turistickými subjekty v sousedních, ale i vzdálenějších státech, se kterými jsme spolupracovali nebo spolupracujeme
- Důležitým úkolem bude též koncepce nové organizace vzdělávání cvičitelských kádrů, a to na bázi státem uznaných škol; koncepce musí být přitažlivá pro nové, zejména mladé zájemce o tuto činnost.

Přeji Vám krásný turistický rok 2022

Jiří Homolka

foto: Zbyněk Báča a archiv

Poznámka redakce:

Tuto detailní informaci o volbě nového klubového vedení otiskujeme s ujištěním, že se jedná o výjimku. Na dvoustraně KČT se jinak těšíme na pozvánky na zajímavé akce z terénu, inspirativní články z historie KČT, rádi si přečteme o zajímavých vyznačených trasách etc.

Slevy pro tomíky a členy KČT

Outdoorové zboží pro členy KČT a Asociace TOM za nejnižší možné ceny.

KČT a firma 4camping.cz, která na český trh dodává outdoorové zboží, se na začátku roku domluvili na vzájemné spolupráci. Členům KČT umožní nákup outdoorového zboží za ceny, které opravdu jinde nenajdete. Nabídka nám přišla velice výhodná. Proto jsme oslovili Asociaci TOM, která se rozhodla, že se k akci připojí.

Nabízené outdoorové zboží je z kolekce dvou firem Zulu a Warg. První z nich se zaměřuje na outdoorové zboží především pro rodiny, Warg nabízí outdoorové zboží vyšší třídy. Kompletní seznam nabízeného zboží nabízí KČT na svém e-shopu.

Pro snížení nabízené ceny zboží bude všem oddílům Asociace TOM v nejbližších dnech (předpoklad je závěr června či začátek července) rozeslána informace, kde naleznou slevový kód. Ten po zadání sníží cenu zboží uvedenou na e-shopu KČT. V průměru se jedná o slevu ve výši 30% oproti běžným e-shopovým cenám. Všechny případné zájemce musíme upozornit, že nákup přes slevový kód se týká pouze zboží označené značkou Zulu a Warg. Nelze tedy kombinovat objednávku s jiným druhem zboží. Nákup jiného druhu zboží musíte realizovat samostatnou objednávkou.

Výhodnost objednávky je podmíněna množstvím odebraného zboží. Proto uvádíme dodací lhůtu 14 dnů. Je možné, že

objednávek bude takové množství, že množství kvótu naplníme v kratším čase. O případném prodloužení akce vás budeme informovat.

*Za KČT
Zbyněk Báča*

Poznámka ústředí TOM: O informace k této akci se obračejte, prosím, výhradně na sekretariát KČT na Zbyňka Báču na mail baca@kct.cz

Pěšky pro zdraví

Chůze byla vždy základním pohybem člověka. Po tisíciletí ji potřeboval k práci, lovu i k přemísťování na velké vzdálenosti. Podmínky se postupně měnily, ale vývoj až do 18. století přinášel v podstatě jen malé změny v tom, jak se člověk pohyboval. S objevitelskými cestami se chůze začala používat i pro mapování světa. Legendární v tomto smyslu byla cesta Marca Pola po souši z Itálie do Číny.

Koncem tohoto století však začaly zásadní změny. S nástupem průmyslové revoluce (vynález parního stroje) začaly vznikat první továrny, lidé se začali stěhovat do měst a začali chodit již méně. Ze stejné doby však známe „legendární chodce“, kterými byli umělci a básníci. Z nich opět nejznámějšími byli Johann Wolfgang Goethe a lord Byron, u nás malíř František Čermák a básník Karel Hynek Mácha. Ten je u nás považován za prvního turistu, neboť pěšky prochodil celé Čechy, Moravu i Slovensko.

V Evropě se za zakladatele pěší turistiky všeobecně považuje Jean Jacques Rousseau. Své pocity z pěších cest popsal tak zajímavě, že se stal příkladem pro další následovníky. Bylo by zajímavé zde citovat více jeho poznatků, vybral jsem však alespoň jeden:

„Nikdy jsem tolik nemyslel, tolik nežil, tolik neprocítil své Já, smím-li to tak říci, jako na těch cestách, které jsem konal sám a pěšky. Pochodem se jaksí rozněčují a ožívují moje myšlenky. Skoro nemohu mysliti, jsem-li na jednom místě, moje tělo se musí rozhoupati, aby se rozhoupal duch. Pohled do krajiny, postupně příjemné vyhlídky, jiná obloha, důkladný hlad, dobré zdraví, jež pochodem se dostavuje, volný výběh hospody, oddálení ode všeho, v čem pociťuji svou závislost, co připomíná mně moje poměry, to vše uvolňuje mou duši, dodává

myšlenkám větší smělosti a vrhá mě jaksí do nesmírnosti věcí, abych je kombinoval, vybíral, osvojoval si je podle libosti, bez ostychu a obav.“

Tato Rousseauova zpověď již přes 200 let dobře definuje pravý obsah a přednost pěší turistiky. Úžasné je, že platí dodnes.

V polovině 19. století se již sníženou pohyblivostí lidí žijících ve městech a jejich ztrátou kontaktu s přírodou, a tedy reálným světem začali zabývat různí moudří lidé. Začali zakládat tělocvičné spolky a později turistické spolky.

U nás měl Sokol založený v roce 1862 chůzi v podobě výletů, resp. pochodů, ve svém programu od prvopočátku. V rozpětí třiceti let mezi léty 1870-1900 vzniklo v Evropě několik desítek historických turistických klubů. Začala éra organizované pěší turistiky. U nás byl založen Klub českých turistů 11. června 1888. V některých turistických klubech se později začaly rozvíjet i další formy turistiky – turistika na lyžích, na kolech, na koních, turistika ve vysokých horách i turistika v jeskyních. Přesto však pěší turistika byla, dnes je

a v budoucnosti zůstane tou základní složkou turistiky. Jenom pěší chůze s použitím vlastní síly, s dokonalou možností se v klimu rozhlédnout, poznávat v krajině velké i malé předměty, velké i malé živočichy, nádherné stromy, ale také nejmenější kytičky, kterými kvete skála, dodává člověku nejen sílu fyzickou, ale zejména duševní.

To, že pohyb je zdravý, víme od nepaměti, ale musí být kombinován s poznáním. U nás to bylo za minulého režimu problematické, neboť komunisté překroutili historii lidí, obcí, zámků, měst a továren natolik, že to žádného rozumného člověka nepřitahovalo. Neměli totiž vůbec zájem, aby si člověk vytvářel svůj vlastní názor na svět.

Po roce 1990, kdy jsme obnovili činnost KČT, jsme se snažili rychle tento stav změnit. Lze říci, že se nám to již z velké

části v klubu podařilo, ale naším úkolem je přesvědčit o významu takto provozované pěší turistiky širší veřejnost.

Podmínky pro turistiku v krajině se však začaly koncem 20. století měnit. Ubývalo cest vhodných pro pěší turistiku. Toho si všiml profesor Brehmer z Marburgské univerzity a se svými studenty provedl průzkum mezi několika tisíci mladých turistů s otázkou, proč mladí lidé přestávají provozovat pěší turistiku. Na základě toho, co tento průzkum ukázal, se potom snažili definovat podmínky, které je nutno vytvořit, aby se pěší turista cítil i dnes na své trase tak, jako se na ní cítili naši předkové před sto lety. Vznikla určitá norma, podle které je možné zkontrolovat stávající pěší turistické trasy a v případě potřeby upravit jejich průběh, aby se staly pro pěšího turistu příjemné a přitažlivé.

U nás se nám podařilo navrhnout a realizovat jednu takovou moderní trasu, která těm pravidlům odpovídá. Je to Stezka Toulavou podél Lužnice (trasa Planá n/L – Tábor – Bechyně – soutok s Vltavou), otevřená v roce 2020. Nyní chceme začít v tomto smyslu pracovat i v jiných oblastech. Potřebujeme k tomu však pomoc všech, kterým jde o budoucnost pěší turistiky. A právě v tom chceme hledat

pomoc mladých turistů, kteří by v rámci svého programu prošli některé stávající trasy, posuzovali by je podle pravidel moderní pěší trasy a nasměrovali tak naši činnost správným směrem. Podrobně Vám celou věc vysvětlím v příštím článku Vašeho časopisu.

Protože se blíží prázdniny a s nimi i tábory TOM, chci vyzvat všechny, kteří by nám chtěli pomoci: zařadte posuzování blízkých pěších tras v okolí Vašeho

tábora do svého programu a sdělte nám své zkušenosti. Chcete-li znát podrobnější podmínky, napište mi na adresu:

havelka@kct.cz

Přeji krásné léto!

Jan Havelka

*foto:
Jaroslav Jirásko,
Stanislav Roubal,
Tomáš Weicht*

Stopařská inspirace

Psal se září roku 2021. Bylo to čerstvě po bláznivých letních prázdninách – jeden letní tábor a dvakrát letní kemp – pro vedoucího celkem fuška, radostná. Ale skutečnost je taková, že před oddílovou odmlkou bylo členům 12 – 13 let a dnes je to 14 – 15 let. Během odmlky se nábor mladé krve moc nedařil a boj o udržení stávající členské základny byl urputný. Jenže členská základna zestárla, dospěla do věku, kde dochází ke zlomu.

Nemohu tvrdit, že jsem si s tím začal lámat hlavu až v září, to by bylo pošetilé. Trápilo mě to dlouho před tím. Ale co s tím? Prckové už dávno nejsou prckové! Navíc po odmlce bylo potřeba je zpět nastartovat a vrátit do oddílových kolejí! Léto, tedy letní oddílová činnost, která nebyla v červnu ukončena, dva kempy a letní tábor nám ukázaly slabiny. Nicméně na startovní čáře všeho stála po odmlce celá členská základna, nikdo neodpadl.

Vážně jsem hodně přemýšlel kde a jak začít. V myšlenkách jsem se vracel do let dávno minulých, kdy i já byl v jejich věku. Hledal jsem inspiraci ve svých dávno zapomenutých ideálech. **A našel!**

Vždy, když jsem se snažil na něco konstruktivního přijít, jsem v rukách třímal knihu „Základy junáctví“ neboli skautskou bibli. Jednoho dne jsem si řekl, že námětem tohoto školního roku bude právě tato kniha. Na začátku jsem už ale neměl čas dlouze něco připravovat a plánovat. A tak jsem do toho skočil rovnýma nohama.

V prvních kapitolách se pojednává o charakteru a lidských vlastnostech. A na tom jsem postavil základ programu na měsíc září. Dnes toto rozhodnutí hodnotím jako dobrý začátek, neboť jsem mohl s dětmi mluvit o něčem, co se jich přímo týká. Bylo ovšem jasné, že činnost budeme muset směřovat i jinam, pokud chci dále následovat knihu, musím na něco přijít.

A v ten moment mi do cesty přišly projekty Šablon. Jeden projekt jsme měli již za sebou. To ještě v době, kdy to se scházením nebylo tak jednoduché. Nechtělo se mi do projektů, neboť jsem věděl, že to ponese hodně zodpovědnosti a budu muset psát a psát. Ale i přes velké pracovní vytížení jsem tyhle obavy hodil přes hlavu.

Naše projektování jsme zahájili meteorologií. Členové oddílu se seznámili se vším, co ovlivňuje stav počasí a co je potřeba znát při předpovídání atmosférických jevů. Uspořádali jsme i výpravu na Milešovku a podívali se do místní meteorostanice, ve které jsme se o počasí dozvěděli něco z praxe.

Dalším projektem bylo téma zdravotní. Hlavním cílem bylo děti seznámit s resuscitací a celým postupem záchrany člověka.

Tím naše snaha neskončila. Hned po ukončení projektu zdravotní jsme se pustili do projektu naší užitečné zahrady. Vzali jsme do rukou krumpáče, lopaty, hrábě a pustili se do práce.

Zryli jsme záhon, ten jsme plnili naším letitým kompostem, vykopané drny trav jsme použili na základ naší skalky. Přeryli jsme staré zarostlé dětské pískoviště, doplnili jej zeminou a kompostem a zasadili cibuli, česnek a brambory. Nezapomněli jsme ani na jezírko a pořízení čmeláčího hnízda. Naše zahrada po ukončení projektu získala nový rozměr.

A nyní před sebou máme projekt „Zálesák, žádný zelenáč“. Chceme v něm cestovat s dětmi krajinou s batohem na zádech, stavět přístřešky, stanovat a užívat si jiné tábornické dovednosti.

Rád bych zde podotkl, že se nám díky šablonám podařilo naši mládež nejen nastartovat a znovu nadchnout, ale nabrali jsme novou krev, naplnili dvě družiny a naše mládež se rekrutuje do instruktor-

ského stavu. Na léto plánujeme pár malých podniků, které nám zpestří čas čekání na tábor. Musím uznat, že v září jsem si tak úplně jist výsledkem nebyl, ale věřil jsem, že dojdeme daleko. Sázka na skautskou bibli se vyplatila.

*Jiří Černer – Červenáček,
TOM Stopaři, Jirkov*

Co bylo v dubnu,
květnu a kusu
června
2022

■ V České Lípě ožil Cimrman, který se stále diví.

■ Pilná parta z Bystřice pod Hostýnem vyrazila polidštit základnu v Dobré Vodě a seznámit se s novým správcem.

■ Šéf rady závodů předal Cenu turistických závodů Peteru Vaňkovi, který pilně a nepřestávajně spravuje web našich závodníků.

■ Sluníčka z Brna připravila benefici na podporu Ukrajiny.

■ Pražští Poutníci oslavili s elánem desetiletí své činnosti.

■ Vlčata z Berouna, náš nový oddíl, vyrazila do Koněprusa a moc se jim tam líbilo.

■ Slovenští a čeští tomíci se sešli k závodění v Hubové. Ti druzí, totiž čeští, překvapivě zvítězili skoro ve všem, ale hostitelům to radost ze společné akce nepokazilo.

■ Anežka Klabanová a náčelník tomíků si nacvičovali, jak přednesou výsledky velkolepé soutěže k třicátému výročí našeho spolku na chystaném sněmu.

■ V emauzkém opatství se sešel odložený sněm. Jeho účastníci rádi uvítali ochranku šéfa Senátu, posléze šéfa Senátu samého, skauty, woodcraftery a další hosty, zvolili si staronové vedení a zjistili, že v prastaré klenbě krásného refektáře je skvělá akustika.

■ Tomíci z Roztok si s dvouletým odkladem s chutí zavzpomínali na padesát roků výprav, táborů a vůbec oddílového života.

■ Medvědí stopa z Holešova zanechala svůj zásadní otisk při brigádě na Novém Hradě u Blanska.

■ Desítky našich oddílů pořádaly výpravy, výlety či podobné radostné podniky

a snažily se co nejlépe setrást dva pitomé covidové roky. Někde to šlo lépe a někde hůř, často se ale vedoucí shodli, jak těžké je děti dostat po dvou povalovacích letech do formy.

■ Ministr školství přijal zástupce velkých spolků a vcelku vlídně s nimi rozmlouval.

■ Naplnily se oba kursy letních táborových škol, české i moravské, skvělá zpráva.

■ Běžencům, kterým ruská vojska od února ničila školy, nemocnice a domy, sloužil dům ve Frýdlantu nad Ostravicí i základna tomíků v Uherském Hradišti.

■ Literární rubriky Timesů a Lidových novin vyzdvihly novou publikaci vydanou ústředím, takto Barevný svět tomíků.

■ Tomek Hurt online školil tomíky v Esu.

■ Vráta Florián navštívil se svou milou partou trampskou chatičku v Hraštici, kam jezdí málo tomíků, a napsal o tom pěkný článek do tohoto čísla našeho čtvrtletníku.

■ Zdeněk Šmída, jeho žena Lucka, Renata Dvořáková a další dobří tomíci z České Lípy se starali o ukrajinské běžence v dubickém Domečku.

■ Světlo počítačové obrazovky spatřilo Interview se Šéfem, tedy s vedoucím pražských tomíků Vládou Hladíkem.

■ V Hostíně se běhal závod Českého poháru a šéřzávodník si pochvaloval kvalitní přípravu a dobrou spolupráci s tamní radnicí. Víc takových míst!

■ V KČT už nikdo nechválal – a to prý důkladně.

■ Táborníci z Jílového, oddíl vedený kdysi legendárním Ivošem Nevečeřalem, oslavil padesát roků své činnosti.

Nezmar sedmdesátníkem

Šéf pacovského oddílu oslavil na jaře sedmdesátku. Přejme mu zdraví, elán, úsměvy kolem a radost z práce v oddíle, který je mu dlouhá desetiletí téměř vším. Vašek Hrobský sice oslavy a gratulace nemiluje – ale tohle výročí jsme pominout nemohli.

za ústředí a vedení spolku

Tomáš Novotný

■ Datové schránky začaly klepat na dveře, okna, ano i stěny kluboven těch oddílů, které si je dosud nezdířily.

■ Stovka lidí se chystala na Funtom, čtyřdenní tomický festival plný cizích slov jako barefoot, handpan, handpresso, unterdekandelabrdelismus či slackline, která ale v překladu a hlavně v praxi připravila radostné chvíle mnohým tomíkům. Píšíme o tom na jiném místě.

■ Matěj Chour, vedoucí tomíků z Brandýsa, si vyšlápl s mušlí svatého Jakuba na báglu.

■ Barča Chladová z hronovského oddílu tomíků Lotrů vylezla vlastnonožně na obří stříbrný smrk u dědovské chalupy a tajně, aby správce nevěděl, setrásla 764 445 brouků, přesněji mšic Cinara, cizácky přibývajících z imperialistické Severní Ameriky s cílem ničit a škodit.

■ Tomíci z České Lípy se rozjeli do Banátu a navštívili Svatou Helenu, Bígr, Gerník či Rovensko, kde před dávnými časy, ještě před morální i jinou devastací Hradu, prošlapávali tomíkům i místním bosky cestu k táboření u mlýnků Aleš Sedláček a Tomáš Novotný.

■ Jan Havelka se chystal pokřtít druhý díl své knihy o chatách KČT.

■ Přiblížily se komunální volby a vedoucí-zastupitelé zneklidnili a začali se více hemžit.

■ Kuchyně a jídelna v Pořešíně, plesnívé a nasáklé třicetiletým par z buček, hemenexů, krupicových kaší, čajů, kakai, kávy, šťáv, kuřat, cibulí, štrudlů, gulášů, magi, špaget, krutů, vepřového, skopového, špenátů, hovězího, rizot, pejsků a kočiček, buřtů a erťepí vařených, smažených, louhovaných, nakládaných, mixovaných, připalovaných, dušených a restovaných našimi oddíly, se dočkaly oškrábání, vyštukování a vůbec restartu, to vše pečl party šikovných zedníků z Budějic.

Odložený sněm Emauzy, duben 2022

Prvně v historii jsme byli nuceni odložit vrcholné setkání tomíků, totiž sněm. Leden byl bohužel ještě covidově nejistý, v dubnu byla situace výrazně lepší. Místem sněmování bylo emauzské opatství. Krásný duchovní prostor s atmosférou a příjemnými pronajímateli, k tomu za dobrou cenu.

Do Prahy přibýlo 162 sněmovníků z celé republiky, organizačně sněm zajišťovalo ústředí a krásní mladí lidé zejména z Hradce Králové.

Byl to vlastně sněm narozeninový. Asociace byla tou dobou čerstvě třicetiletá. K narozeninám patří gratulace a také vzácní hosté. Obojího se nám dostalo v solidní míře. Sněmování navštívil předseda Senátu Parlamentu ČR Miloš Vystrčil, milé blahopřání zaznělo od někdejší předsedkyně Akademie věd Heleny Illnerové, od šéfa skautů Josefa Výprachtického, náčelníka České tábornické unie Milana Rychlého či vedoucí oddělení mládeže školského ministerstva Simony Marešové. Shromáždění pozdravili i oba předsedové KČT: emeritní Jan Havelka a současný Jiří Homolka.

Michal Merhaut zvaný Chroští nás oblažil dalším příjemným filmem ze života tomíků, spolu se svým partákem přidal i trochu semaforických písniček. Vystoupil Flat White Orchestra a cimbálová Mužička. K Hopově poctě zazněla večerka. Sněm přinesl i nové držitele Řádu Stříbrného hořce. Krom Ivoše Skočka se jimi stali Karel Snětina, Vladimír Hladík, Ka-

rel Závadský, Hana Paňáková, Hana Mocňáková a také skautka Michala K. Rocmanová.

Volby proběhly hladce a vcelku jednoznačně, náš spolek nadále povedou Tomáš Novotný a Zdeněk Rolinc, spolu s Anežkou Klabanovou, Jiřím Homolkou, Tomášem Fúskem, Standou Praisem, Tomkem Hurtem, Ondřejem Šejtkou a Markem Kuskovem.

Příjemným zpestřením bylo vyhlášení soutěže pořádané ke třiceti letům našeho spolku. Zúčastnilo se jí 156 soutěžících, z nichž zhruba 80 vydrželo až do konce a zodpovědělo většinu otázek.

Vítěz nejvítězovatější, Zdeněk Vejrosta, se proletí balónem. Přejme mu šťastný návrat a měkké přistání. Druhý úspěšný řešitel našich záluďných otázek, Lukáš Hodek – Hoďas z Roudnice se pro změnu ponoří pod hladinu vodní, neb vyhrál potápěčský kurz.

Díky všem, kdo na emauzský sněm přijeli, měli dobrou vůli a přispěli k jeho zdárnému průběhu.

Tomáš Novotný

Tomík č. 123,
červen 2022

Časopis turistických oddílů mládeže.

Vydává Asociace TOM ČR
s podporou Ministerstva školství,
mládeže a tělovýchovy ČR

Redakce:

ústředí Asociace TOM,
ulice Palackého 325,
252 63, Roztoky.

Tel. 220 910 460, 220 910 314
mobil: 777 322 785

E-mail: ustredi@tom.cz,
www.a-tom.cz

Číslo do tisku připravili: Jiří Chour,
Tomáš Novotný,
Denisa Stanislavová, Petr Balcer,
Grafika: Jiří Chour

Foto obálka: Jitka Pomykaczková
ostatní fotografie: oddíloví vedoucí
Příspěvky a fotografie vedoucích jsou
zveřejňovány bez nároku na honorář.

Náklad 650 výtisků.

Vydání tohoto čísla podpořil
Klub českých turistů.

Uzávěrka příštího čísla je již 20. září 2022

DAKOTI NA BOSNĚ

Když se řekne Bosna, první, co se mi vybaví, je moje návštěva této krásné země. Vzpomínám na krásnou vyhlídku nad Sarajevem, na Starý most v Mostaru, na krásná panoramata, která jsme míjeli při splouvání řek Neretvy, Driny, Uny nebo Vrbasu...

V Čechách máme také jednu Bosnu. Je to chalupa v Jizerských horách ve správě turistů z Turnova. Její historie sahá až do 30. let 19. století. Název si vysloužila po jednom z majitelů, který kdysi bojoval v Bosně a říkalo se mu Bosňák. Letos jsme sem vzali naše starší děti. Odjezd jsme naplánovali na pátek třináctého, komplikace jsme si nepřipouštěli. Netrvalo ale dlouho a troufale vybrané datum se projevilo.

Po přestupu na autobus jsme zjistili, že oddílový foťák vesele pokračuje v cestě vlakem. Dál v cestě autobusem pokračoval také jeden z rádců, a to až do Harrachova. Třešnickou na dortu byly chybějící klíče od chalupy, ty na nás čekaly – ale až v Turnově. Nakonec se nám podařilo všechny zádrhele vyřešit a akce mohla začít.

Akce se účastnili jen starší členové oddílu, program jsme tedy postavili jinak než obvykle. Děti si například samy vyzkoušely vytvořit vlastní hru pro ostatní. Šlo o to, vymyslet legendu, vysvětlit srozumitelně pravidla, rozdělit se do týmů. Nakonec se výprava povedla parádně. Věříme, že pro děti je tento typ akce zábavný, že je nějakým způsobem posune, vzdělá a stmelí. A kdyby se pak alespoň jeden z nich v budoucnu rozhodl pokračovat v oddíle jako vedoucí, byla by to pro nás obrovská satisfakce.

Václav Křepelák,
TOM Dakoti, Česká Lípa

